

Sygn. akt II AKa 405/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jan Krośnicki (spr.)

Sędziowie: SA – Jarosław Góral

SA – Ewa Plawgo

Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r.

sprawy B. S.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 września 2013 r. sygn. akt VIII K 86/13

1) zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- uzupełnia podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności za oba przypisane czyny o art. 60 § 6 pkt 2 k.k.;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu B. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 26 czerwca 2013 r. do 15 sierpnia 2013 r. przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennych grzywny i uznaje tę karę za wykonaną w całości;

2) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3) kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 września 2013 r. w sprawie sygn. akt VIII K 86/13 oskarżony **B. S.** za to, że:

1. w dniu 3 stycznia 2013 roku w sklepie wielobranżowym „u B.” przy ul. (...) w W., grożąc W. A. natychmiastowym użyciem innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w postaci butelki z otłuczonym dnem, tzw. „tulipana” dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 1 500 złotych z kasy sklepu na szkodę M. N. - został skazany z mocy z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeczono wobec niego karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 złotych;

2. w dniu 6/7 stycznia 2013 r. w sklepie wielobranżowym „u B.” przy ul. (...) w W., grożąc M. P. natychmiastowym użyciem noża usiłował dokonać kradzieży nieustalonej kwoty pieniędzy z kasy sklepu na szkodę M. N. skazany został z mocy art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.

280 § 2 k.k. i art. 60 § 2 pkt 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 i art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu B. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie w oparciu o przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na 5 lat, oddając go w tym czasie z mocy art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora. Jednocześnie w oparciu o przepis art. 72 § 1 pkt 5 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Ponadto Sąd orzekł o dowodach rzeczowych.

Od powyższego wyroku apelację w części dotyczącej orzeczenia o karze złożył **Prokurator**.

Apelacja zarzuciła wyrokowi rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do B. S., polegającą na wymierzeniu mu za zarzucane czyny z art. 280 § 2 k.k. i z art. 13 § 1 k.k., w zw. z art. 280 § 2 k.k. kar po 2 lata pozbawienia wolności przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 pkt 2 k.k., a na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze

2 lat, poprzez przyjęcie, iż tak orzeczone kary jednostkowe i kara łączna będą sprawiedliwe w okolicznościach zdarzenia, adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanych czynów, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i względy indywidualno-prewencyjne, a zwłaszcza wymagania co do społecznego oddziaływania sankcji karnej, wskazują na konieczność wyeliminowania nadzwyczajnego złagodzenia kary i zastosowania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w surowszym wymiarze, a w konsekwencji winno skutkować określeniem na nowo wymiaru kary łącznej.

W konkluzji apelacja wносиła o zmianę zaskarżonej części wyroku przez orzeczenie wobec B. S. kar po 3 lata pozbawienia wolności i kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora nie jest zasadna.

Autor apelacji zaskarżając wyrok w części dotyczącej kary pozbawienia wolności jako podstawę prawną zarzutu wskazał przepis

art. 438 pkt 4 k.p.k. uznając m. innymi, iż Sąd w sposób niedostateczny ocenił stopień społecznego niebezpieczeństwa przypisanych oskarżonemu czynów, jak też nie zwrócił uwagi na względy indywidualno – prewencyjne, co winno skutkować wyeliminowaniem z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary nadzwyczajnego złagodzenia kary. Jest to zarzut chybiony, oparty na błędnej przesłance procesowej. Prokurator kwestionując zastosowanie wobec oskarżonego za oba popełnione przez niego czyny przestępcze instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kar, winien zarzucić błąd w ustaleniach faktycznych w wyniku, którego doszło do niesłusznego zastosowania przepisu art. 60 § 2 pkt 2 k.k., czego jednak nie uczynił.

Nie wykazał bowiem w sposób przekonujący, że orzeczone kary, bez nadzwyczajnego ich złagodzenia, byłyby w okolicznościach sprawy, karami adekwatnymi. W związku z tym, Sąd odwoławczy uznał, że zastosowana przez Sąd instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary do obu popełnionych przez oskarżonego czynów znalazła swoje umocowanie prawne w przytoczonych w części motywacyjnej wyroku przesłankach. Do nich można przede wszystkim zaliczyć przeproszenie pokrzywdzonych oraz podjęcie starań o naprawienie szkody. Należy zważyć także, że szkoda wynikła z pierwszego przestępstwa nie była zbyt wysoka, zaś drugi czyn przestępczy został zakończony w fazie usiłowania.

Co do niewspółmierności orzeczonych kar pozbawienia wolności należy podzielić stanowisko Sądu, iż przytoczone przez niego okoliczności wskazują, że kary za przestępstwa jednostkowe jak też kara łączna, której wykonanie

warunkowo Sąd zawiesił, wskazują na potrzebę właśnie takiego ukształtowania wyroku. Zważyć bowiem trzeba, iż przy rzeczywiście nagannym postępowaniu oskarżonego, działającego pod wpływem alkoholu i popełniającego zbrodnię rozboju, tenże oskarżony nie był dotychczas sądownie karany.

Głównym powodem popełnienia przestępstw była chęć zaspokojenia potrzeb materialnych swojej rodziny, znajdującej się w trudnej sytuacji finansowej. Okoliczność powyższą szczerze wyjawiał oskarżony zdając sobie sprawę, iż nie może być ona usprawiedliwiająca jego przestępcze działanie. Podnieść trzeba, że oskarżony od razu po zatrzymaniu przyznał się do popełnienia zarzucanych przestępstw, składając wiarygodne wyjaśnienia. Należy nadmienić, że przed aresztowaniem oskarżony pracował, zaś po zwolnieniu również podjął pracę w dwóch miejscach, jak też zgłosił się na leczenie odwykowe. Nie bez znaczenia dla wymiaru kary było i to, że oskarżony przez okres 3 miesięcy przebywał w tymczasowym aresztowaniu, a więc w sposób bezpośredni zetknął się z represją karną.

Wszystkie zatem wzięte łącznie pod uwagę okoliczności wskazują na trafność orzeczenia Sądu Okręgowego i sprzeciwiają się zaostreniu wymierzonej sankcji karnej.

Przy rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny z urzędu dostrzegł potrzebę uzupełnienia kwalifikacji prawnej wymiaru kary za oba czyny przypisane oskarżonemu B. S. o art. 60 § 6 pkt 2 k.k. również Sąd odwoławczy skorygował orzeczenie w zakresie zaliczenia w oparciu o przepis art. 63 § 1 k.k. części okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet orzeczonej kary grzywny, uznając ją za wykonaną w całości.

Z tych więc wszystkich powodów należało orzec jak w części dyspozytywnej wyroku, kosztami postępowania obciążając z mocy art. 636 § 1 k.p.k. Skarb Państwa.